

Da de øvrige nordiske lande nærrede betæneligheder ved det svenske forslag, blev der af Danmark, Island og Norge sammen med Canada og Nederlandene fremsat et selvstændigt forslag, der fremtrådte som ændringer til de tre vestlige besættelsesmagters forslag og på forhånd var accepteret af disse. Ændringerne gik ud på, 1) at plenarforsamlingen skulle pålægge kommissionen snarest at afgive beretning til generalsekretæren for stormagternes underretning om resultatet af dens bestræbelser for at træffe de fornødne arrangementer med de interesserede parter, så dens hverv kan gennemføres, 2) saframt det lykkedes at træffe disse arrangementer, at berette om resultatet og foreslå yderligere skridt, og 3) så fremt det ikke lykkedes at træffe disse arrangementer, senere at gøre et nyt forsøg derpå, når den finder, at myndighederne vil give dem adgang til disse områder.

Ændringsforslaget, der blev forelagt af Norge den 15. december, accepteredes formelt af Storbritanniens repræsentant på forslagsstillernes vegne sammen med det førnævnte sydamerikanske ændringsforslag. Han foreslog samtidig Brasilien, Island, Nederlandene, Pakistan og Polen som medlemmer af den påtænkte kommission. Polen afslog dog at blive medlem. Forslagsstillerne accepterede endvidere en del af et af Libanon fremsat ændringsforslag; den øvrige del af dette blev trukket tilbage.

Det ændrede forslag kom til afstemning i udvalget den 19. december 1951. Der fandt ialt 9 afstemninger sted om resolutionens enkelte dele, med næsten ens stemmetal. Resolutionen som helhed godkendtes med 45 stemmer mod 6, medens 8 afholdt sig fra at stemme. — Sverige trak herefter sit resolutionsforslag tilbage.

Det af udvalget godkendte resolutionsudkast blev forelagt forsamlingen i plenarmødet den 20. december 1951, hvor det kun gav anledning til kortfattede udtalelser af Sovjetunionen, Polen og Czekoslovakiet, der gentog, at hele spørgsmålet efter deres opfattelse faldt udenfor De Forenede Nationers kompetence. Ved afstemningerne,

der skete ved navneopråb, stemte 45 (deriblandt Danmark og Norge) for resolutionen, 6 imod, medens 8, deriblandt Sverige, afholdt sig fra at stemme.

13. Jugoslaviens klage over fjendtlige foreteelser fra Sovjetunionens og andre regeringers side.

(Dagsordenens punkt 68).

Dette spørgsmål stod ikke på den oprindelige dagsorden, men skyldtes en henvendelse af 9. november 1951 til forsamlingens formand fra Jugoslaviens delegation, der anmodede forsamlingen om at undersøge de fjendtlige foreteelser, som regeringerne i Sovjetunionen, Bulgarien, Ungarn, Rumænien og Albanien samt Czekoslovakiet og Polen havde gjort sig skyldig i overfor Jugoslavien, idet den derved opståede situation var en fare for den internationale fred. Plenarforsamlingen vedtog den 13. november 1951 på General Committees indstilling at optage spørgsmålet på dagsordenen.

Ad hoc-udvalget drøftede spørgsmålet på syv møder den 26. november—1. december 1951. De to første møder medgik til fremsættelsen af en jugoslavisk redegørelse for de vanskeligheder, der var opstået mellem Jugoslavien og Sovjetunionen m. m. og forgiftede forholdet imellem dem; talen sluttede med fremsættelsen af et resolutionsudkast, der senere blev revideret noget, og som dannede grundlaget for de videre drøftelser. Resolutionen fremhævede i sin indledning bestemmelserne i pagtens art. 1, 2, om, at det er De Forenede Nationers formål at fremme venskabelige forhold mellem nationerne, og i pagtens art. 14 om plenarforsamlingens beføjelse til at foreslå forholdsregler til fredelig ordning af enhver situation, som efter dens skøn kan antages at ville skade venskabsforholdet mellem nationerne. Forsamlingen mærkede sig Jugoslaviens beredvillighed til at gennemføre resolutionens henstillinger og anbefalede, at de pågældende regeringer a) ordnede deres indbyrdes forhold og deres uoverensstemmelser i pagtens ånd; b) i deres diplomatiske forbindelser overholdt de for internationale